

[Chr. Nielsen.]

registrere mennesker grundet på politisk opfattelse.

Jeg forstod på ministeren, at vi med hensyn til de spørgsmål, jeg havde rejst vedrørende to specielle paragraffer, paragraffen med hensyn til pressens stilling overfor militærets domæne og paragraffen vedrørende forhånelse af en fremmed stat, fortsat kan betragte det som værende ganske det samme, som det har været i 20 år. Anderledes kan jeg ikke udlægge ministerens bemærkninger om, at noget tilsvarende har vi haft i 20 år. Det er naturligvis ganske udmærket at få fastslået, at vi herefter presse-mæssigt set kan arbejde ganske, som vi har gjort det i 20 år. Jeg er blot bange for, at kendsgerningerne en skønne dag også vil indhente ministeren og vise, at ministeren har udtalt sig mod bedre vidende.

At man tilfældigvis i 1936 har idømt en mand en bøde, fordi han har nedrevet Sovjetunionens flag, synes jeg egentlig ikke er noget særlig godt eller fyldestgørende bevis for, at det står særlig godt til med retstilstandene her i landet. Vi har unægtelig en uhyggelig masse eksempler af nyere dato inde på livet, som viser, at denne solstrålefortælling fra 1936 sandelig forlængst er blevet dækket til af skandaler og af retsafgørelser, som siden har fundet sted.

Det ærede medlem hr. Steincke siger, at det ikke var hans skyld, at vi ikke før krigen fik en bedre lovgivning mod landsforrædere. Nuvel, det har jeg overhovedet ikke udtalt mig om, jeg har overhovedet ikke nævnt det ærede medlems navn i den forbindelse. Naturligvis er jeg klar over, at når man taler om indfyldelsesrige personer før krigen, kan det ærede medlem simpelthen ikke lade være med at opfatte sig selv som hørende til denne kreds, men som sagt havde jeg ikke særlig bud til det ærede medlem i den anledning. Det væsentlige for mig var blot at konstatere, at de, der var afgørende for tilstandene her i landet, i hvert fald ikke havde nogen interesse i eller vilje til at skabe en lovgivning, som kunne have dæmmet op mod landsforræderne.

Jeg synes ikke, det var på nogen særlig heldig façon, det ærede medlem besvarede min påvisning af socialdemokratiets dollarstøttede virksomhed. Kendsgerningen er jo, at for forlaget „Fremad“'s vedkommende ligger forholdet fuldt dokumenteret. At ungdomsorganisationerne modtager pengebidrag, står også klart; det er endda blevet

meddelt i pressen. At vælgerforeningerne driver deres virksomhed med støtte fra den amerikanske ambassade, kan man læse i omegnstillægget, men jeg indrømmer, at det fjerde forhold, jeg nævnte, om „Social-Demokraten“, har man ikke hidtil hørt noget om eller kunnet læse sig til noget sted. Jeg forstår naturligvis så udmærket godt det ærede medlem hr. Wiinblads raseri i anledning af denne bemærkning og hans utrolige travlhed, siden jeg fremkom med disse oplysninger. Det var egentlig rart at få en afkræftelse, hvis det ikke forholder sig, som jeg her har omtalt, men en sådan har man i hvert fald ikke hidtil kunnet få.

Det ærede medlem hr. Steincke siger, at det, jeg her har nævnt, ikke kan være begrundelsen for, at § 101 i det oprindeligt fremsatte lovforslag er bortfaldet, for denne paragraf sagde jo ikke, at det er ulovligt at modtage støtte fra fremmed magt, når man blot giver oplysning derom. Ja, men det er netop det sidste, der er temmelig afgørende, for selvom vi på en række områder efterhånden finder frem til og får klarhed over, hvor dollarstøttet socialdemokratiets virksomhed er, så er partiet i sig selv aldrig indstillet på eller villigt til på forhånd at give sådanne oplysninger, simpelthen fordi man ved, at det kompromitterer partiets virksomhed, og naturligvis er det derfor, paragraffen er faldet ud.

Endelig kunnet det ærede medlem hr. Steincke ikke forstå min indstilling overfor dette stykke lovgivningsarbejde, fordi, hævdede det ærede medlem, kommunisterne på et tidligere tidspunkt helt og fuldt har tilsagt deres støtte til en lovgivning af denne art, og fordi vi, da vi var med i befrielsesregeringen, ikke lagde skjul på, at vi meget ønskede en sådan lovgivning gennemført. Det er fuldkommen rigtigt, men det ligger snart 7 år tilbage i tiden, og der er, som jeg har nævnt det, sket så mange ting i de år, der er gået, at vi i hvert fald er klar over, at det, man i tilsyneladende fuld enighed kunne drøfte i 1945, er en umulighed i dag. Utallige af de løfter, som befrielsesregeringen og partierne dengang afgav så at sige samstemmende, er man jo totalt løbet fra. Dengang var man f. eks. enig om, at det var aldeles afgørende for Danmarks fremtid, at man gjorde alt for at bevare landets uafhængighed. Denne indstilling har man på det skændigste svigtet ved at tiltræde Atlantpagten.

Jeg forstod ikke rigtigt det ærede medlem hr. Steincke, da han nu igen snakkede om, hvem denne lovgivning skal ramme